

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.908 van 13 februari 2012
in de zaak A. 184.517/IX-5710**

In zake : Yvôn VERKOYEN
wonend te 9940 Evergem
Kalestraat 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Leopold Schellekens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 juni 2007, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 21 april 2007 waarbij het mandaat van Yvôn Verkoyen als korpschef van de lokale politiezone Lovendegem/Nevele/Waarschoot/Zomergem niet hernieuwd wordt aangezien hij geen voldoening schenkt in het ambt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 februari 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Ian Arnouts, die loco advocaten David D'Hooghe en Leopold Schellekens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij koninklijk besluit van 4 maart 2002 is de verzoeker aangewezen tot korpschef van de lokale politiezone Lovendegem/Nevele/Waarschoot/Zomergem (Lowazone) voor een mandaat van vijf jaar met ingang van 21 maart 2002.

3.2. Op 10 april 2006 vraagt de verzoeker bij brief om de hernieuwing van zijn mandaat.

Naar aanleiding van deze aanvraag wordt aan de diensthoofden van de verzoeker, alsook aan de inspecteur-generaal van de lokale politie, de

gouverneur en de procureur des Konings gevraagd om hun visie betreffende het functioneren van de verzoeker mee te delen aan de voorzitter van de politiezone. Deze adviezen zijn alle ongunstig en maken deel uit van het evaluatiedossier.

3.3. Bij koninklijk besluit van 10 juni 2006 wordt het oorspronkelijke mandaat van de verzoeker voortijdig beëindigd. Dit besluit is naderhand ingetrokken.

3.4. Op basis van de stukken van het evaluatiedossier -waaronder een beslissing van het politiecollege van 18 november 2006 waarin op grond van een uitvoerige motivering wordt besloten dat het niet meer mogelijk is om met de verzoeker samen te werken- wordt op 20 november 2006 een voorstel van evaluatieverslag opgemaakt door de evaluatiecommissie.

Dit voorstel wordt, samen met de stukken waarop de evaluatiecommissie acht geslagen heeft, op 23 november 2006 aan de verzoeker overgemaakt, met verzoek om op 4 december 2006 de zaak te bespreken in de evaluatiecommissie. Op deze datum verschijnt de verzoeker niet; 's avonds bezorgt hij een doktersattest aan het bestuur. Hij wordt vervolgens een tweede keer opgeroepen, nu voor een gesprek op 14 december 2006. Op 12 december 2006 dient de verzoeker een schriftelijk verweer in, maar hij verschijnt niet op de bijeenkomst van 14 december 2006. Op die bijeenkomst bespreekt de evaluatiecommissie de opmerkingen van de verzoeker en formuleert zij haar definitieve conclusie dat de verzoeker geen voldoening geeft in het ambt. Bij schrijven van 14 december 2006 wordt dit aan de verzoeker medegedeeld.

Op 21 december 2006 dient de verzoeker een tweede verweerschrift in dat door de evaluatiecommissie op 23 december 2006 wordt onderzocht. De evaluatiecommissie beslist om het evaluatieverslag van 14 december 2006 te handhaven, om reden dat er geen nieuwe argumenten van de verzoeker in aanmerking kunnen genomen worden, aangezien op de argumenten reeds herhaaldelijk werd geantwoord. De beslissing van de evaluatiecommissie

evenals een kopie van het evaluatieverslag wordt aan de verzoeker betekend op 28 december 2006.

3.5. Op 28 december 2006 wordt de verzoeker opgeroepen om voor het politiecollege te verschijnen in het kader van de vernieuwing van zijn mandaat. Op 11 januari 2007 en vervolgens op 30 januari 2007 beslist het politiecollege tot de bevestiging van het standpunt ingenomen op 18 november 2006 en “onderschrijft het ten volle de conclusies van de evaluatiecommissie”.

Het standpunt ingenomen op 18 november 2006 luidde:

“De korpschef heeft zijn mandaat tot op heden uitgeoefend met een onderbreking van enkele maanden ingevolge de vroegere negatieve evaluatie.

Het administratief en financieel beheer van het korps was dank zij de loyaliteit en de inzet van de stafmedewerkers behoorlijk. De verslagen van het politiecollege en de politieraad werden tijdig afgewerkt en aan de rechthebbenden bezorgd.

De zonale veiligheidsplannen werden binnen redelijke termijnen opgesteld en goedgekeurd. Speciale inspanningen dienen geleverd voor het uitvoeren van de actieplannen maar vooral voor een vertaling van deze veiligheidsplannen in een vorm en taal die er moeten toe bijdragen dat deze met geestdrift zouden worden gedragen door de leden van het politiecollege en politieraad en door de burger in het algemeen. Op herhaalde vragen van het college hieraan tegemoet te komen werd onvoldoende ingegaan.

De korpschef is er niet in geslaagd de leidinggevende personeelsleden van de LOWAZONE achter zich te krijgen en evenmin kon hij een degelijke werkrelatie opbouwen met de leden van het politiecollege. Oorzaak van dit alles is dat Yvon Verkoyen zich als korpschef onvoldoende flexibel opstelt om, overtuigd van het eigen gelijk, zijn medewerkers en de leden van het College beslissingen te willen opdringen eerder dan door overleg tot meer aanvaardbare oplossingen te komen.

Deze steeds weer stugge houding leidt meestal tot (soms heftige) interpersonele conflicten die de goede werking binnen het korps en de relaties van het korps met andere instanties bezwaren. Delegeren van taken is problematisch waardoor ook het organiseren van de zone veelal wordt ervaren als gestructureerd in functie van de eigen persoon van de korpschef.

Als korpschef heeft hij het ook bijzonder lastig met het aanvaarden van het financieel- en beleidskader waarbinnen een relatief kleine zone als de LOWAZONE moet opereren. Het steeds weer aanvechten van het door het

politiecollege en politieraad vastgestelde werkingskader (zowel financieel als inzake personeel) leidt tot voortdurende spanningen op alle niveaus.

Yvon Verkoyen is vooral gericht op papierwerk en heeft onvoldoende leidinggevende capaciteiten. Het opleggen van een onevenwichtige werkdruk en de onstandvastigheid in het aangeven van prioriteiten gekoppeld aan een gebrek aan zin voor pragmatisme verhoogt deze spanningen.

Yvon Verkoyen heeft bovendien problemen voor het brengen van een eenvoudige en verstaanbare boodschap; dit is onder meer het geval in het verstrekken van statistische informatie naar het college. Communicatie had hij beter overgelaten aan personeelsleden die wel over deze competentie beschikken (delegatieprobleem waarvan reeds melding gemaakt).

Na de negatieve evaluatie is het functioneren van de korpschef onmogelijk geworden. De leiding en functioneren van het korps werd totaal ondergeschikt aan proceduriële aangelegenheden.

Als korpschef stelt Yvon Verkoyen zich nu totaal onbuigzaam en zelfs dictatoriaal op om, overtuigd van het eigen gelijk, zijn medewerkers en de leden van het College beslissingen te willen opdringen zonder enige vorm van overleg.

Wraakgevoelens ten opzichte van eenieder die zijn mening aangaande zijn functioneren heeft geuit bij de eerste evaluatie, heeft geleid tot heftige conflicten die een normale werking van het korps onmogelijk hebben gemaakt. Er is geen sprake meer van normale relaties met leidinggevende personeelsleden.

Als korpschef heeft Yvon Verkoyen tijdens de voorbije maanden alleen gewerkt in functie van het aanvechten van zijn negatieve evaluatie en hierbij volledig het belang van de zone uit het oog verloren.

De zone gaat gebukt onder discussies over procedures en bevoegdheden waarbij de korpschef niet onverlet heeft gelaten zijn eigen interpretatie van wetgevende bepalingen door te drukken.

Op geen enkele wijze werd nog enige suggestie van het college aanhoord, laat staan dat er rekening werd mee gehouden. Bovendien ontbreekt het de korpschef aan takt; zo verklaarde hij in openbare zitting van de politieraad dat hij hoopte dat de burgemeesters niet zouden herverkozen worden.

Ook een normale werking van het college is onmogelijk gebleken; de diensthoofden werd verboden nog aan de vergaderingen van het college deel te nemen waardoor het verstrekken van essentiële informatie - inzake onder meer personeelsaangelegenheden en aankoopangelegenheden - aan de leden van het college werd ontzegd. Een uitdrukkelijk verzoek van de collegeleden om op de kennis van betrokkenen een beroep te kunnen doen werd geweigerd:

diensthoofden mochten niet langer toelichting geven aan het college omdat de korpschef beweert dat het hem alleen toekomt aan de collegevergaderingen deel te nemen. Zelfs sporadische contacten van diensthoofden met leden van het college werden als een inbreuk op zijn autoriteit aanzien.

Een ander voorbeeld van boycot van de werking van het college ligt in het feit dat ook de secretaris van het college ontzegd werd enig rechtstreeks contact met collegeleden te hebben, eveneens gesteund op een bewering van de korpschef dat het hem alleen toekomt opdrachten aan de secretaris van het college te geven.

De vroeger gestelde mening dat Yvon Verkoyen op theoretisch vlak een gedegen kennis heeft, werd overschaduwd door zijn gedrevenheid deze kennis ten pas en ten onpas aan te wenden om zijn controle over de zone te trachten in stand te houden. Op geen enkel ogenblik was hij nog begaan met het belang van de zone enkel met zijn eigen carrièreplanning en bijhorend financieel voordeel.

Besluit:

Een verder samenwerking met Yvon Verkoyen als korpschef van de LoWaZoNe wordt door de leden van het college als totaal onmogelijk geacht.”

3.6. Op 2 februari 2007 wordt de verzoeker opgeroepen om voor de politieraad te verschijnen. Op 14 februari 2007 beslist de politieraad een negatief advies uit te brengen omtrent de vernieuwing van het mandaat van de verzoeker. Het advies bevat volgende motivering:

“De politieraad is de mening toegedaan dat de zone niet werkt en dat de breuk niet meer te herstellen is.

Het verdedigingspleidooi van de heer Verkoyen was vooral gericht op de procedure. Hij vecht inhoudelijk de negatieve evaluatie weinig aan.

Hij heeft de politieraad tijdens de hoorzitting van deze avond ook niet kunnen overtuigen van zijn operationele leiderschapskwaliteiten.

De communicatieproblemen zijn gedurende de voorbije jaren alleen maar verergerd.

Sommige raadsleden hebben uit contacten met de werkvloer ervaren dat er weinig positieve uitspraken zijn over de korpschef bij de personeelsleden.

Voor de raadsleden is de negatieve evaluatie die door de evaluatiecommissie werd uitgebracht, die toch als deskundigen kunnen worden beschouwd, overtuigend.

De korpschef hanteert een autoritaire leiderschapsstijl met geen enkele mogelijke inbreng van anderen.

De korpschef is gefocust op de administratieve aspecten eerder dan op de inhoudelijke facetten van politiewerk.

Het sociale, menselijk aspect om oplossingen te vinden ontbreekt. Er is ook geen enkele positieve trend merkbaar.”

3.7. Vervolgens geven ook nog de provinciegouverneur -op 7 maart 2007- en de procureur-generaal te Gent -op 13 maart 2007- een negatief advies voor de vernieuwing van het mandaat.

3.8. Het dossier wordt door de minister van Binnenlandse Zaken voorgelegd aan het staatshoofd met daarbij een omstandig gemotiveerde nota, waarin uitgebreid wordt ingegaan op het synoptisch verslag opgesteld door de verzoeker. Ook het evaluatieverslag, de opmerkingen van verzoeker, de verschillende adviezen komen er uitgebreid aan bod. Gelet op de bestaande negatieve adviezen van het politiecollege en van de politieraad, adviseert de minister van Binnenlandse Zaken de Koning om in toepassing van artikel 49 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP) het mandaat van de verzoeker niet te verlengen en er een einde aan te stellen.

3.9. Bij koninklijk besluit van 21 april 2007 wordt het mandaat van de verzoeker niet hernieuwd, aangezien de verzoeker geen voldoening geeft in het ambt. Dit is de bestreden beslissing.

In de motivering wordt uitvoerig geciteerd uit de overgemaakte adviezen. Op grond daarvan wordt gesteld dat de verzoeker “geen voldoening schenkt in het ambt”. Er wordt voorts gesteld “dat, in toepassing van artikel 49 WGP, het mandaat van de verzoeker niet verlengd kan worden aangezien hij twee negatieve met redenen omklede adviezen gekregen heeft zowel van het politiecollege als de politieraad, na door deze organen gehoord geweest te zijn”.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker heeft aan de Raad van State een pleitnota bezorgd. De verwerende partij vraagt om de nota uit de debatten te weren.

Het algemeen procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Als zodanig is de nota niet ontvankelijk en wordt zij buiten het onderzoek gehouden. In zoverre de pleitnota feiten en standpunten die voorheen in de procedure gebracht zijn in herinnering brengt, kan zij als inlichting in aanmerking worden genomen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep. Onderzoek van het persoonlijk belang.

5. Artikel 49, eerste lid, WGP, zoals gewijzigd door de wet van 20 juni 2006, luidt:

“De Koning beslist over de aanvragen tot hernieuwing van de aanstelling tot korpschef van de lokale politie na gemotiveerd advies van de gemeenteraad of van de politieraad, van de burgemeester of van het politiecollege, van de procureur-generaal bij het hof van beroep en van de gouverneur, en op grond van een globale evaluatie uitgevoerd door een evaluatiecommissie. De aanstelling mag niet worden verlengd indien de gemeenteraad of de politieraad en de burgemeester of het politiecollege na de korpschef te hebben gehoord, een met redenen omkleed negatief advies uitbrengen.”

De verwerende partij wijst erop dat de Koning krachtens artikel 49 WGP de hernieuwing van het mandaat niet kan toestaan wanneer het politiecollege en de politieraad daarover een negatief advies formuleren.

De Raad van State moet onderzoeken of de omstandigheid dat zowel de politieraad als het politiecollege een negatief advies hebben verleend over de hernieuwing van het mandaat van de verzoeker, niet betekent dat de Koning, bij het heroverwegen van het bestreden besluit, er absoluut toe verplicht zal zijn om de hernieuwing te weigeren. Dit zal het geval zijn wanneer uit het onderzoek van de Raad van State blijkt dat de twee adviezen overeenkomstig zijn.

6. De verzoeker voert drie middelen aan waarin de schending wordt aangevoerd van de WGP en het RPPol, gelezen in de versie die van toepassing was op het ogenblik van het bestreden besluit:

- Schending van artikel 49 WGP en artikel VII.III.103 RPPol: het evaluatieverslag is tot stand gekomen met miskenning van diverse reglementaire bepalingen zodat het bestreden besluit, dat daarop steunt, niet rechtsgeldig genomen is. De verzoeker wijst erop dat de evaluatieprocedure voortijdig -op 18 november 2006- opgestart werd en dat hij overrompeld werd door een zeer uitgebreid evaluatiedossier, zulks op een ogenblik dat nog geen uitspraak was gedaan over zijn wrakingsverzoek tegen de burgemeester. Hij stelt voorts dat de evaluatiecommissie op 4 december 2006 zijn zaak in zijn afwezigheid behandeld heeft en dat zij vervolgens niet de vereiste acht dagen voor de oproeping in acht genomen heeft om vervolgens bij de verdere behandeling van de zaak op 14 december 2006 en ook nog op 23 december 2006 zijn schriftelijke kritiek volledig terzijde te laten; het verslag van de evaluatiecommissie, zoals het hem werd medegedeeld, is ook niet ondertekend door alle leden van de commissie.
- Schending van artikel 140 WGP en artikel VII.III.101 RPPol doordat de evaluatiecommissie gebruik gemaakt heeft van stukken die hem niet vooraf waren medegedeeld. Ook heeft hij geen voorafgaande mededeling gekregen van de adviezen van de gouverneur en van de procureur-generaal, die overigens verwezen heeft naar een hem onbekend onderzoeksverslag van het Vast Comité P.
- Schending van artikel 23 WGP en artikel VII.III.109 RPPol doordat de burgemeesters van de gemeenten van de politiezone op 27 december 2006 de eed hebben afgelegd en het bijgevolg de burgemeester van Nevele was die sindsdien het voorzitterschap van het politiecollege bekleedde, terwijl “diverse notulen en akten betreffende de evaluatie en briefwisseling” die dateren van na 27 december 2007 toch melding maken van de vorige voorzitter van het politiecollege. Hij verwijst naar de mededeling van het afschrift van de notulen van de evaluatiecommissie van 23 december 2006 en de uitnodiging om voor het politiecollege te verschijnen en besluit dat hij nooit rechtsgeldig -dus ook niet

binnen de termijn bepaald in artikel VII.III.109 RPPol- in kennis gesteld is van het definitief verslag van de evaluatiecommissie.

De verzoeker voert aldus, voor het betwisten van de rechtsgeldigheid van het besluit om zijn mandaat niet te hernieuwen, in essentie middelen aan die steunen op onregelmatigheden begaan bij de totstandkoming en de kennisgeving van de beslissing van de evaluatiecommissie. Daarnaast zou de verwerende partij ook de adviezen van de gouverneur en de procureur-generaal op onregelmatige wijze in het besluitvormingsproces betrokken hebben.

7. In zijn memorie van wederantwoord betwist de verzoeker dat een negatief advies van het politiecollege en de politieraad voor de Koning de absolute verplichting doet ontstaan om de hernieuwing van het mandaat te weigeren. Dit zou immers betekenen dat de globale evaluatie, die krachtens artikel 49 WGP en artikel VII.III.117 RPPol de grondslag vormt voor de hernieuwing van het mandaat, geen enkel nut heeft.

Hij expliciteert ook waarom er geen rechtsgeldig advies van de evaluatiecommissie bestaat: artikel 77 van de Exoduswet in zijn oorspronkelijke lezing -die op hem van toepassing is- voorzagt niet in de mogelijkheid om bij afloop van een mandaat een negatieve evaluatie op te stellen en artikel 76 van de Exoduswet -ook artikel VII.III.88 RPPol- bepaalde dat de evaluatie met betrekking tot een hernieuwing uitgebracht moet worden ten laatste zes maanden voor het verstrijken van het mandaat, waaraan de verwerende partij zich niet gehouden heeft. Aangezien er geen globale evaluatie over de verzoeker kon uitgebracht worden en er geen rechtsgeldige evaluatie uitgebracht is, kon de verwerende partij daarin geen grondslag vinden om zijn mandaat niet te hernieuwen. Bovendien kreeg hij te maken met een partijdig voorzitterschap van de evaluatiecommissie en heeft de evaluatiecommissie sterk rekening gehouden met het advies van het politiecollege van 18 november 2006 waarin niet zozeer zijn werk, maar zijn persoon op de korrel werd genomen. In die omstandigheden kan de onwettige evaluatie geen deugdelijke grondslag vormen voor het bestreden besluit.

Hij stelt voorts ook dat de voorliggende adviezen van het politiecollege en van de politieraad evenmin een deugdelijke grondslag kunnen vormen, aangezien zij teruggrijpen naar de “vroegere negatieve evaluatie” die onwettig is en ook ingetrokken werd; het advies van het politiecollege verwijst ook naar het gedrag van de verzoeker tijdens de laatste maanden en komt eigenlijk neer op een tuchtverslag of een verdoken tuchtmaatregel; ook het advies van de politieraad komt veeleer neer op een tuchtverslag.

De verzoeker stelt ook nog dat hij niet gehoord werd in de zin van artikel 49 WGP, aangezien hij niet gehoord werd vooraleer het politiecollege zijn advies van 18 november 2006 redigeerde en het politiecollege die tekortkoming nadien niet meer heeft goedge maakt.

8. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat de regelgever de evaluatie van de mandataris centraal gesteld heeft voor de vernieuwing van het mandaat en dat die evaluatie moet voorafgaan aan het advies van het politiecollege en de politieraad, die zich erdoor laten leiden, zodat die adviezen onlosmakelijk verbonden zijn met de evaluatie.

Hij verduidelijkt vervolgens dat het advies van het politiecollege onregelmatig is: het evaluatiedossier is in allerijl samengesteld en is eigenlijk slechts een kopie van zijn eerdere evaluatie waarbij dan de visie van het politiecollege van 18 november 2006 gevoegd is; wanneer het politiecollege op 11 januari 2007 -en later ook op 30 januari 2007- zijn advies formuleert, verwijst het naar zijn visie van 18 november 2006 en onderschrijft het de conclusie van het onregelmatig evaluatieverslag, waardoor het zelf onregelmatig wordt; het politiecollege is ook voorgezeten geworden door een burgemeester die daarvoor niet meer bevoegd was. Ook het advies van de politieraad is onregelmatig: de politieraad heeft in belangrijke mate rekening gehouden met het verslag van de evaluatiecommissie.

Beoordeling

9. Artikel 49, eerste lid, WGP is duidelijk: de bevoegdheid van de Koning is gebonden wanneer de politieraad en het politiecollege, na de betrokkene te hebben gehoord, over de hernieuwing een gemotiveerd negatief advies uitbrengen. Die verplichting is absoluut; de beslissing van de evaluatiecommissie speelt in dat geval geen enkele rol meer.

In dit geval hebben het politiecollege en de politieraad de hernieuwing van het mandaat van de verzoeker ongunstig geadviseerd. Een vernietigingsarrest kan voor de verzoeker dan ook slechts nuttig zijn in zoverre daarmee de onregelmatigheid van minstens één van de voornoemde adviezen kan vastgesteld worden.

10. In zijn middelen, uiteengezet in het verzoekschrift en hiervoor weergegeven, levert de verzoeker geen rechtstreekse rechtmatigheidskritiek op de adviezen van het politiecollege en van de politieraad. Hij richt zich daar wezenlijk tegen het verslag van 23 december 2006 van de evaluatiecommissie.

In zijn latere processtukken stelt de verzoeker wel dat het politiecollege en de politieraad hun advies gesteund hebben op het onregelmatig evaluatieverslag waardoor die adviezen dan zelf onregelmatig zijn. Indien dit het geval is kan niet besloten worden dat de Koning slechts over een gebonden bevoegdheid beschikte.

11. Het politiecollege verwijst in zijn adviezen van 11 en 30 januari 2007 naar zijn eerder advies van 18 november 2006 aan de evaluatiecommissie en “onderschrijft ten volle de conclusies van de evaluatiecommissie”.

De verzoeker betwist niet dat het politiecollege op 18 november 2006 een “evaluatie van het politiecollege van de Lowazone omtrent het functioneren van korpschef Yvon Verkoyen” heeft opgesteld ten behoeve van de

evaluatiecommissie. Het college heeft daarin uitvoerig uiteengezet waarom zijn leden een verdere samenwerking met de verzoeker “totaal onmogelijk achten”. Uit het dossier blijkt dat de evaluatiecommissie haar verslag in overwegende mate gesteund heeft op dat advies, aangezien zij de door het college aangehaalde probleempunten verder uitgewerkt heeft met informatie die zij van andere kanalen verkregen heeft. Wanneer het politiecollege in januari 2007 dan teruggrijpt naar dat advies, dat inmiddels door de evaluatiecommissie bevestigd werd, bevestigt het enkel wat het voordien had gezegd en neemt het geen beslissing over van de evaluatiecommissie. Dat het politiecollege voorts de conclusies van de evaluatiecommissie onderschrijft betekent ook niet dat de onregelmatigheden waarmee dat evaluatieverslag zou kunnen behept zijn, doorwerken naar het advies van het politiecollege.

12. De politieraad heeft op 14 februari 2007 de aangelegenheid besproken en kennis genomen van het verslag van de evaluatiecommissie. Bij geheime stemming wordt vervolgens besloten tot een negatief advies over de vraag tot hernieuwing van het mandaat van de verzoeker. De motieven die de politieraad daarvoor opgeeft zijn geciteerd sub 3.6.

In die motieven wordt gewis ook verwezen naar het overtuigend karakter van de negatieve evaluatie van de evaluatiecommissie, maar daarnaast ontwikkelt de politieraad een eigen uiteenzetting waarin verwezen wordt naar de communicatieproblemen, het onbegrip van de personeelsleden, het niet dulden van inspraak en de voorkeur van de verzoeker voor administratieve aspecten. Dusdoende heeft de politieraad meer gedaan dan het verslag van de evaluatiecommissie overnemen: op grond van een eigen onderzoek is hij tot het besluit gekomen dat hij de evaluatiecommissie kon bijvallen. De mogelijke onregelmatigheden die aan het verslag van de evaluatiecommissie kleven, werken dan ook niet door tot de beslissing van de politieraad.

13. De verzoeker ontwikkelt geen middelen tegen de beslissingen van het politiecollege en de politieraad. Er is geen reden om die beslissingen

onregelmatig te bevinden wegens de doorwerking van onregelmatigheden die zouden kleven aan de beslissing van de evaluatiecommissie.

Afgaande aldus op de rechtsgeldigheid van het gemotiveerd advies van het politiecollege en van de politieraad, die beide ook genomen zijn nadat de verzoeker de gelegenheid gekregen heeft zijn verweermiddelen te doen gelden, kan de Raad van State niet om de vaststelling heen dat het dubbel negatief advies aan de verwerende partij inderdaad geen keuzemogelijkheid meer bood.

14. Een vernietiging op grond van de aangevoerde middelen kan de verzoeker geen voordeel opleveren. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 februari 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche